

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 1032/2023
31.08.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Миљуш, Мирјане Андријашевић, Зорана Хацића и Иване Рађеновић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца Предузеће за промет и услуге „А&U&А Company“ ДОО Шабац, чији је пуномоћник Катарина Шелмић Уњић, адвокат у ..., против тужене „Addiko bank“ АД Београд, чији је пуномоћник Урош Алексић, адвокат у ..., ради утврђења ништавости и исплате стеченог без основа, вредност предмета спора 56.700,00 динара, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 2Пж 11503/21 од 26.01.2023. године, у седници већа одржаној дана 31.08. 2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 2Пж 11503/21 од 26.01.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Привредног апелационог суда 2Пж 11503/21 од 26.01.2023. године.

Образложење

Пресудом Привредног апелационог суда 2Пж 11503/21 од 26.01.2023. године, преиначена је пресуда Привредног суда у Ваљеву П 622/2021 од 04.10.2021. године, тако што је одбијен тужбени захтев тужиоца да се утврди да је апсолутно ништав и да не производи правно дејство члан 7. став 1. Уговора о дугорочном кредиту број ...-.../... од 05.08.2005. године, закљученог између тужиоца и тужене, садржине ближе наведене у изреци и одбијен захтев да се тужена обавезе да тужиоцу на име повраћаја датог исплати износ од 56.700,00 динара са каматом почев од 06.08.2005. године до 24.12.2012. године по каматној стопи прописаној Законом о висини стопе затезне камате, а од 25.12.2012. године до коначне исплате по стопи прописаној Законом о затезној камати, те је обавезан тужилац да туженој накнади трошкове поступка у износу од 19.500,00 динара и обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 32.604,00 динара.

Против другостепене пресуде тужилац изјављује ревизију, због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Оцењујући испуњеност услова за дозвољеност ревизије тужиоца, изјављене на основу члана 404. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 10/23), Врховни суд је нашао да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе. Према разлозима изнетим у образложењу побијане пресуде, побијаном пресудом није одступљено од судске праксе. Изражено становиште другостепеног суда у складу је са правним ставом усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда, одржаној 22.05.2018. године и његовом допуном усвојеном на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда, одржаној 16.09.2021. године. Наведеним правним ставом изречено је да банка има право на наплату трошкова и накнада банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове или накнаду за обраду кредитног захтева није ништава под условом да је уговору претходила понуда банке са садржаним јасним и недвосмисленим подацима о трошковима кредита. Банка није дужна да посебно доказује структуру и висину трошкова који су обухваћени збирним износом трошкова кредита, наведеним у понуди коју је корисник кредита прихватио закључењем уговора о кредиту. У конкретном случају, према разлозима ревизије нема потребе за разматрањем правног питања од општег интреса или правног питања у интересу равноправности грађана, као ни потребе за новим тумачењем права. Ревизијом тужилац указује на нужност постојања понуде, док је Одлуком о јединственом начину обрачуна и исказивању ефективне каматне стопе на кредите и депозите („Сл.гласник РС“ бр.11/05, 108/05) изричито прописано да се понуда доставља писмено на захтев клијента. Наводе тужбе тужилац није засновао на околности да је изостала писмена понуда на његов захтев, већ на разлозима да је уговарање предметне накнаде противно основним начелима облигационог права, на изостанку података о структури предметне накнаде и непознатом механизму по коме се добија висина тих трошкова, на којим разлозима је и донета другостепена пресуда.

Због тога је, на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку одлучено да се не дозволи одлучивање о изјављеној ревизији као посебној, односно изузетно дозвољеној.

Врховни суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. Закона о парничном поступку и нашао да ревизија тужиоца није дозвољена.

Тужба ради утврђења и исплате стеченог без основа поднета је дана 25.08.2021. године, а вредност предмета спора је 56.700,00 динара.

Одредбом члана 487. став 1. и 3. Закона о парничном поступку, прописано је да су у поступку у привредним споровима, спорови мале вредности су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе и да се споровима мале вредности сматрају и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац навео у тужби не прелази наведени износ.

Одредбом члана 479. став 6. наведеног закона, прописано је да у споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

Како се у конкретном случају ради о привредном спору мале вредности, ревизија тужиоца није дозвољена, по одредби члана 479. став 6. ЗПП.

Из наведених разлога, на основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке решења.

**Председник већа - судија
Бранко Станић с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**